

Algemene Raad

Advies Gecoördineerd advies
Sectorraad Kunsten en Erfgoed
Sectorraad Sociaal-Cultureel Werk
24 september 2010

Advies over accenten voor de Beleidsbrief Cultuur

De Sectorraad Kunsten en Erfgoed en de Sectorraad Sociaal-Cultureel Werk van de SARC, formuleren aandachtspunten met betrekking tot het cultuurbeleid die zij belangrijk vinden voor de Beleidsbrief.

De aandachtspunten die worden belicht grijpen terug enerzijds naar aanbevelingen uit het Memorandum van de SARC en het Cultuurforum, anderzijds naar beleidsvoornemens uit de Beleidsnota Cultuur 2009-2014. Gezien deze inzichten en voorstellen een ruim draagvlak hebben, brengt de SARC ze samen in een advies met de vraag ze in de Beleidsbrief op te nemen.

ADVIES

1. Samenwerking als prioriteit

We benadrukken hoe belangrijk het is dat er over de grenzen heen gewerkt wordt. Muren tussen organisaties, sectoren en zeker op beleidsvlak tussen beleidsdomeinen moeten gesloopt worden. Een visie op cultuurbeleid mag niet enkel gericht zijn op één 'ommuurde' sector, maar staat in voortdurende wisselwerking met andere domeinen van het maatschappelijke leven. Deze wens is niet alleen de wens van de SARC zoals weergegeven in het Memorandum, maar komt in diverse teksten eveneens aan bod zoals het Cultuurforum en de Vlaamse Strategie voor Duurzame Ontwikkeling (VSDO).

Het uitgangspunt van het SARC memorandum 'Cultuur is' wordt bevestigd in de 5e doorbraak die werd geformuleerd in het atelier Diversiteit en participatie van het Cultuurforum: "In 2020 is het besef algemeen en intens dat 'cultuur' geen 'sector' is, maar de essentie vormt van het menselijk bestaan (...)".

Het uiteindelijke doel bij alle voorstellen voor samenwerking is om het huidige gevoel van vrijblijvendheid ten opzichte van cultuur te pareren met een groter gevoel van mede-eigenaarschap en zo een diepere inbedding van cultuur in de samenleving te realiseren.

2. Belang van onderwijs en vorming

De SARC benadrukt dat levenslang en levensbreed leren meer dan ooit aan de orde zijn. Om talenten van elk kind en elke volwassene te ontwikkelen, zijn dynamische netwerken – leerknooppunten – nodig waarin de actoren aanvullend en versterkend werken.

Investeren in een stimuleringsbeleid om deze netwerken uit te bouwen is noodzakelijk. De SARC herhaalt zijn pleidooi voor de volwaardige erkenning van de cultuursector in het kader van de Elders Verworven Competenties. Nog te veel krijgt EVC een enge, arbeidsmarktgerichte invulling. Getuige hiervan de recente discussie over de opleidingscheques voor werknemers. De eerder denigrerende

algemene opstelling tegenover de vormingsinitiatieven van de amateurkunsten, het sociaal-cultureel werk, de kunsteducatieve instellingen, de erfgoedactoren,... sluit niet aan bij een toekomstgericht traject dat op een gedreven manier talent en competenties – waar ook verworven of aangescherpt – ten volle waardeert en stimuleert. We rekenen er bijgevolg ook op dat er in de beleidsbrief aandacht gaat naar een verruiming van het begrip niet-formele educatie in het vormingswerk en naar het nakende uitvoeringsbesluit op het decreet op de kwalificatiestructuur, waarin specifieke niet-formele trajecten kunnen worden uitgetekend.

De SARC wijst ook op het belang van het kweken van een culturele attitude bij jongeren. Uit onderzoek blijkt dat de biotopen om culturele “goesting” te laten gedijen het gezin, het verenigingsleven en het onderwijs zijn. We vragen aan de minister om op deze drie domeinen te blijven inzetten. Zij kan dit rechtstreeks via het inspelen op mogelijkheden voor gezinnen en verenigingen. Maar ook intense samenwerking met haar collega van onderwijs is meer dan noodzakelijk. Vooral in deze sector moet een positieve omwenteling op gang worden getrokken,, te beginnen bij de lerarenopleiding. De mentaliteit en houding van het onderwijzend personeel is het beginpunt: eerst bij hen moet cultuur meer dan een occasionele vrijetijdsbesteding worden, alvorens ze deze attitude kunnen doorgeven aan de kinderen en jongeren onder hun hoede.

Dit is niet gemakkelijk. Scholen worden tegenwoordig bedolven onder het vele ‘moeten’. De bezwaren die er kunnen zijn vanuit scholen of opleidingen, moeten echter met aandacht beluisterd worden. Samen kunnen we proberen ze weg te werken of op een positieve manier om te buigen. We vragen daarom in de beleidsbrief aandacht voor de concrete samenwerking tussen cultuur en onderwijs. Daarnaast rekenen we op een culturele inbreng in de discussies over de hervorming van het middelbaar onderwijs van het deeltijds kunstonderwijs, waaraan de volgende jaren gesleuteld wordt.

Naast deze creatieve, culturele houding in opleidingen voor alle kinderen en jongeren vindt de SARC dat, zeker voor specifieke artistieke disciplines, toptalentopleidingen aandacht verdienen.

Voorop staat dat deze toptalentontwikkeling samen kan gaan met het afwerken van een reguliere opleiding, zodat kinderen en jongeren met een uitzonderlijke gave gestimuleerd worden om de middelbare school af te maken. Indien zij later niet in het lesgevend aanbod terecht kunnen, is het van belang minstens een diploma secundair te hebben.

Tot slot noopt het feit dat de grenzen van geïnstitutionaliseerde kunstopleidingen bereikt zijn, tot een herdenken ervan. Coaches, bijvoorbeeld, kunnen kinderen en jongeren vanaf een jonge leeftijd, individueel of in lesverband, culturele en/of artistieke begeleiding aanbieden. In dezelfde lijn zit het voorstel tot een herwaardering van de ‘meesters’ waar je als (top)talent naar toe kan gaan om de stiel op een individuele en intensieve manier te leren.

3. Een sterk lokaal cultureel verhaal

De SARC waarschuwt tegen te veel en een te ongestructureerd aanbod. Dit fenomeen doet zich bij uitstek voor met betrekking tot het kunstenaarsaanbod. Indien er alsmaar nieuwe initiatieven komen, indien alle spelers altijd willen verbreden, dan kan de cultuurliefhebber op de duur niet meer volgen. Dit is echter een problematiek die niet enkel op het Vlaamse, maar ook op het lokale niveau kan worden aangepakt. De SARC zoekt een mogelijke oplossing bij het gemeentelijk (cultuur)beleidsplan en de rol van de cultuurbeleidcoördinatoren. Er moet goed nagedacht worden over hoe de culturele ruimte op gemeentelijk of stedelijk vlak het best en efficiëntst ingevuld wordt. De cultuurbeleidcoördinator is de aangewezen persoon om binnen de gemeente/stad en tussen de gemeenten onderling allerlei samenwerkingsverbanden op te zetten te versterken. In dit kader spelen ook de cultuur- en gemeenschapscentra en de bibliotheken, als lokale ankerpunten, een cruciale rol. Tegenover een groot en divers aanbod moeten immers ook diversere publieken staan. In dit verband is het van groot belang dat de huidige oefening rond de interne staatsvorming (zie ook punt 9) met zorg wordt voorbereid.

4. Dynamisch beleid rond cultuur en economie

Er is nog veel werk wat betreft het naar elkaar toegroeien van de sectoren ‘cultuur’ en ‘economie’, zo blijkt uit discussies nu en in het verleden binnen de SARC. Vanuit de culturele geledingen wordt er soms wat van op en afstand gekeken naar het gegoochel met economische termen in de tekst van het atelier Cultuurmanagement en Culturele Economie. Winst, groei, zelfverdienend vermogen, rendement,... zijn dit ook criteria die (moeten) gelden voor cultuur? Toch wil men samen zeker op

zoek gaan naar werkbare vormen. Aan de andere kant is het ook aan de economische sector om de culturele sector in positieve zin te vinden. Culturele competenties als creativiteit en zelfredzaamheid, waarvan ondernemerschap deel kan uitmaken, kunnen gestimuleerd worden in het secundair onderwijs en hebben zeker ook hun plaats in de (lerarenopleidingen voor) opleidingen voor ondernemers.

Een dynamisch beleid voor de culturele sector in Vlaanderen speelt volgens de SARC in op de evoluties in de maatschappij. De samenleving en ook de sector zelf evolueren, en daarmee ook de potentiële instrumenten voor het beleid. Het verdient aanbeveling om het ondersteuningsinstrumentarium voor cultuur te evalueren en aan te vullen. We verwijzen bijvoorbeeld naar de methodes die – op momenten van economische crisis – aan het bedrijfsleven overbruggingsmogelijkheden geven. Deze instrumenten zijn in het subsidiebeleid helaas nagenoeg niet aanwezig.

Mogelijke alternatieven voor het huidige beleid kunnen groeien in het veld om daarna grondig geëvalueerd te worden en bij een positieve balans eventueel decretaal te worden opgepikt. De SARC bepleit een vooruitstrevende, maar omzichtige aanpak, die stap voor stap werkt en de voor- en nadelen wikt en weegt, rendement onderzoekt alvorens nieuwe initiatieven te nemen en problemen en mogelijke misbruiken eerst wegwerkt alvorens een systeem uit te breiden.

De link met het begrip 'duurzaamheid' is in deze ook duidelijk. Net zoals ook subsidies slechts toegekend worden op basis van een sterk beleidsplan, geldt ook voor instellingen die meer met eigen of andere inkomsten willen werken dat er een stevige en professionele basis nodig is. De banden met economie mogen niet verengd worden tot enkel het financiële luik.

5. E-cultuur, archivering, digitalisering en infrastructuur

Het beleid m.b.t. e-cultuur moet inzetten op openheid en bereikbaarheid van het aanbod. Daarnaast moet aandacht uitgaan naar de vaardigheden die gebruikers nodig hebben om optimaal van het continu groeiende aanbod gebruik te kunnen maken. Het gaat hier zowel over het verhogen van de participatie door groepen die nu nog geen toegang hebben als over het verwerven van vaardigheden om niet overdonderd te worden door het aanbod met keuzemoeheid als gevolg.

De SARC benadrukt dat, bij het toekennen van 'proeftuinen voor e-cultuur' het belangrijk is in te zetten op een maximale spreiding over het beleidsveld, nl. op alle velden waarop/waarbinnen e-cultuur impact heeft, m.a.w. niet enkel de ontsluiting van cultureel erfgoed, maar ook de impact van e-cultuur op kunsten, sociaal-cultureel werk, bibliotheken moeten via experiment verder verkend worden.

Er moeten afspraken gemaakt worden i.v.m. de standaarden die gebruikt worden bij diverse digitaliseringsprojecten. Enkel op die manier kunnen de mogelijkheden van digitalisering optimaal benut/ingezet worden. Daarbij is het belangrijk te bewaken dat elke sector (kunst, sociaal-cultureel werk, erfgoed...) in voldoende mate aan bod komt en dat materiaal dat voor digitalisering tot het publieke domein behoorde ook na digitalisering in het publieke domein beschikbaar blijft.

Archieven (van kunstenaars en culturele of erfgoedwerkers, van kleine of grote culturele instellingen, van onderwijsinstellingen en van bedrijven) gaan nog al te vaak verloren. De sector heeft nood aan duidelijke en duidelijk gecommuniceerde richtlijnen. De klemtoon moet liggen op een ruime beschikbaarheid, waarbij digitaliseren een goede manier kan zijn om een verhoogde toegankelijkheid te bereiken. Daartoe moeten eerst een aantal problemen worden aangepakt: archiefvormers op alle niveaus moeten voldoende middelen (standaarden, opleidingen, mogelijkheden tot terugkoppeling,... maar ook financiële middelen) aangereikt krijgen, de rol van diverse organisaties moet uitgeklaard en bekend worden en er moet een visie komen over de rol van auteursrechten in heel het verhaal.

De ontwikkelingen op het vlak van e-cultuur hebben een invloed op aspecten van auteurswetgeving. Het beleid moet actief ingrijpen op het overleg en de ontwikkeling m.b.t. auteurswetgeving (transparantie, aanpassing aan nieuwe evoluties...). Het beschermen, respecteren en valoriseren van het auteursrecht in een digitaal tijdperk is van cruciaal belang voor de toekomst van de creatieve sectoren.

Daarnaast kan het probleem van piraterij niet genegeerd worden. We moeten op zoek naar een systeem waarbij een context gecreëerd wordt waarin auteursrechtelijk beschermde *content* op een beschermde én exploiteerbare manier kan worden aangeboden.

Een ander belangrijk aspect is het ontwikkelen van een overheidsinstrumentarium met betrekking tot infrastructuur. Het is de overtuiging van de SARC dat een constante onderhoudspolitiek op lange termijn goedkoper en duurzamer is, en dat infrastructuur beter goed onderhouden wordt dan dat er dure herstellingen moeten worden uitgevoerd. Aandachtspunten zijn presentatieplekken en de raadpleeg- en onderzoeksinfrastructuur.

6. *Cultuurwerker centraal stellen*

In een gemeenschap waarin zoveel mensen met passie en inzet in de weer zijn om het culturele klimaat te verbeteren, wordt de essentie toch nog opvallend vaak vergeten: de mensen die op een professionele manier creatief bezig zijn en de vele honderdduizenden vrijwilligers.

Voorlopig is er nog steeds geen beweging in dossiers zoals het kunstenaarsstatuut, het leenrecht, het cultureel verdrag. Als SARC willen we de aandacht hierop blijven vestigen en mee helpen zoeken naar hefboomen om dit (ook federaal en samen met het andere landsgedeelte) te realiseren.

Een aspect waar de Sectorraad Kunsten en Erfgoed van de SARC ook in een apart advies specifiek op zal ingaan, en ook hier wil herhalen, is de kwestie van de eregelden. In het professionele, creatieve leven van een kunstenaar zijn er grofweg drie perioden te onderscheiden: de opbouw van een carrière, een periode van verworvenheid, en één van afbouw. In de eerste twee fasen bestaan er diverse ondersteuningsmaatregelen vanwege de overheid. In de laatste fase van een carrière valt een kunstenaar echter meer en meer uit de boot: men komt minder in aanmerking voor subsidies, er zijn minder publieke optredens mogelijk, enzovoort. Gezien de relatief recente opstart van het 'kunstenaarsstatuut' hebben veel kunstenaars die nu in de derde fase zitten of deze naderen, ook niet de kans gehad om (langere tijd) sociale rechten op te bouwen. Bovendien is het Kunstenaarsstatuut als instrument voor de opbouw van sociale zekerheid vooral voor creatieve kunstenaars nog aan verfijning toe. Het eregeld zou een vorm zijn van maatschappelijke erkenning van de kwaliteiten, inzet en het artistieke werk van elke kunstenaar.

Bovenstaande redenering noopt ertoe om een sociale correctie te bewerkstelligen voor oudere kunstenaars met een bijzondere verdienste. In het advies worden een aantal criteria, voorwaarden en mechanismen aangegeven, waaraan het systeem aan moet voldoen. Het doel op lange termijn moet zijn dat kunstenaars voldoende sociale en pensioenrechten opbouwen om na hun actieve loopbaan in hun onderhoud te kunnen voorzien. Op middellange termijn, daarmee bedoelen we de komende ca. 25 jaar, zal echter deze overgangsmaatregel nodig zijn.

2011 is het Europees Jaar van de Vrijwilliger. In Vlaanderen is er een sterke vrijwilligerstraditie. Dit vrijwilligerswerk neemt steeds meer vormen en gedaanten aan, maar het verzwakt niet. Voor vele organisaties is het een grote uitdaging om met deze nieuwe tendensen om te gaan. Eén van de belangrijke hinderpalen is en blijft de regulitis, met name de impact van zoveel Europese, federale, Vlaamse en lokale regels, die – wellicht alle goedbedoeld – een concrete impact hebben op wie nog iets wil organiseren of opzetten. We verwijzen naar de noodkreet van festivalorganisatoren in de zomervakantie, maar even goed naar het feit dat de procedure voor de fiscale aftrekbaarheid van giften nog steeds niet degelijk is geregeld, de zware administratieve lasten voor vzw's,... We rekenen op een sterk engagement van onze cultuurminister om een aantal van deze dossiers daadwerkelijk tot een resultaat te laten komen.

Er ontwikkelden zich, naast de klassieke subsidieregels, de jongste jaren een aantal systemen om de arbeidsomstandigheden en arbeidsvoorwaarden van personeelsleden in grote delen van de cultuursector te verbeteren. We denken aan het decreet op de (zogenaamde) ex-DAC's, maar uiteraard ook aan de VIA-akkoorden. Als SARC vinden we het belangrijk dat de minister van cultuur hier ook haar stempel op kan (blijven) drukken.

7. *Duurzaam beleid*

De SARC bereidt een advies voor over de Vlaamse Strategie voor Duurzame ontwikkeling. Hier worden alvast enkele kernideeën weergegeven, in de hoop dat deze ook in de Beleidsbrief Cultuur een weerslag zullen vinden.

De culturele sector dient zich, vanuit de visie 'Cultuur IS' die in een vorig hoofdstuk wordt toegelicht, ten volle te engageren in de strategie voor duurzame ontwikkeling.

De sector heeft hiervoor twee invalshoeken die elkaar aanvullen en versterken.

Enerzijds is er het instrumentele element, onder de noemer 'aandacht voor ecologie'. Dit houdt in dat de culturele organisaties en ondernemingen een duurzaam beleid voeren door zorgzaam om te gaan met ecologie, verantwoord te ondernemen en te investeren. Eveneens vergroten ze het draagvlak voor duurzame ontwikkeling en bevorderen ze er de bewustwording van via allerhande initiatieven in het sociaal-cultureel werk, de media, de kunsten en erfgoed sector en de sport. Er kan in samenspraak nagegaan worden hoe de culturele organisaties, ondernemingen en clubs verder ingeschakeld kunnen worden.

Naast dit instrumentele aspect dat niet mag onderschat worden, is er anderzijds het waarden- en normenkader van cultuur, dat ook in het Atelier Eco-cultuur van het Cultuurforum aan bod komt. Dit kader is absoluut onontbeerlijk om duurzame ontwikkeling te doen slagen.

Het kader bevat meerdere ruimtes:

- de publiek-dialogische ruimte: cultuur heeft een mobiliserend karakter, kan de publieke dialoog stimuleren en bruggen slaan tussen verschillende sectoren.
- de leer- en ervaringsruimte: gezien de ruime ervaring van cultuur met sociaal en collectief leren evenals met maatschappelijke bewustmakings- en emancipatieprocessen, kan cultuur bijdragen tot de uitbreiding van de kennisdimensie
- de ruimte voor verbeelding: zonder verbeelding komt er immers geen verandering. En verbeelding behoort tot de core business van cultuur.

Uit wat vooraf gaat leiden we af dat cultuur niet enkel instrumenteel maar ook via het specifieke normen- en waardenkader een onmisbare bijdrage levert aan duurzame ontwikkeling. De overheid moet de cultuursector hiervoor dan ook expliciete erkenning geven en daadwerkelijke steun.

De overheid dient het engagement om bepaalde voorstellen van de cultuursector met betrekking tot samenwerking, zoals die geformuleerd zijn door het atelier Ecocultuur, waar te maken. Het feit dat ecocultuur als opstap voor een transitie naar een duurzame maatschappij wordt vermeld in de VSDO-nota is een stap in de goede richting.

De SARC is graag bereid een bijdrage te leveren aan het seminarie dat zal worden opgezet en waarbij ook de adviesraden zouden worden betrokken voor de Wereldconferentie Duurzame Ontwikkeling (United Nations Conference on sustainable Development – UNCSD) in 2012.

De cultuursector kan zich inschakelen in transitiepaden en zich afstemmen op specifieke beleids- en maatschappelijke processen. Enkele voorbeelden: respect afdwingen voor het culturele patrimonium, aandacht voor de architecturale waarde in de bouw (transitie bouwen en wonen), het systeem van de herbesteding van gebouwen, van erfgoed, van materialen etc. opnemen in VSDO, bijdragen tot het in stand houden van onroerend erfgoed (materialen transitie), aandacht vragen voor voldoende lichaamsbeweging als essentiële schakel in de gezondheidszorgtransitie. Tenslotte vermelden we de rol die de media kunnen spelen in de bewustwording over duurzame ontwikkeling. Zo is mediageletterdheid een fundamenteel onderdeel van sociale integratie en het vermijden van sociale uitsluiting.

Duurzaamheid moet gaan over het maken van kwalitatieve keuzes en het durven nemen van beslissingen. Eens de keuze gemaakt, moet het beleid er vervolgens volledig voor gaan, de lat hoog leggen, consequent zijn en zichzelf kritisch evalueren. Ook het duurzaam ondersteunen van sectoren en trajecten (van begin tot einde) hoort hierbij. Het gaat erom een consistent beleid uit te stippelen met een duidelijk traject of desgevallend een duidelijk eindpunt. Het heeft immers geen zin om bepaalde sectoren of opleidingen te laten ontwikkelen, ontplooiën en professionaliseren, indien er geen toekomstperspectief kan worden geboden (vb. omwille van besparingen).

Het is belangrijk dat het instrumentarium om een duurzaam beleid te kunnen voeren, aansluit bij de eigenheid van elke betrokken sector. Zo moeten experimentele projectregelingen er vooral op zijn gericht om –voortdurend nieuwe tijdelijke interventies mogelijk te maken, Aan de andere kant is een sociaal-cultureel duurzaam beleid maar mogelijk indien er voldoende continuïteit is in de financiering van de verenigingen, bewegingen, organisaties en instellingen.

De Vlaamse regering heeft ook voor 2011 een aantal collectieve afspraken gemaakt inzake besparingen: de facultatieve subsidies worden telkens met 5 procent verminderd en de

gereguleerde subsidies met telkens 2 %. De verminderingen worden recurrent doorgetrokken naar 2012 en de volgende jaren. Het doel hiervan is onder meer om over de hele legislatuur middelen uit te trekken voor het voeren van nieuw beleid: afhankelijk van de economische groei zou dit uiteindelijk kunnen gaan over 1 à 1,4 miljard euro in 2014. De regelgeving in cultuur werkt in overwegende mate met beleidsperiodes: het is aan het begin van elke beleidsperiode dat budgettaire afwegingen kunnen worden gemaakt voor de komende jaren.

Op dit moment lijkt enkel de (toevallige) start van de diverse beleidsperiodes bepalend voor de mate waarin er effectief nieuwe budget-overwegingen kunnen gebeuren. De SARC ziet ook de budgettaire context waarbinnen vandaag wordt gehandeld, maar pleit voor het uittekenen en/of duidelijk maken van een perspectief voor de diverse sectoren, voor de rest van deze legislatuur.

8. Aanpassing decreten

De SARC beseft dat de uitvoering van bovenstaande voorstellen soms tot gevolg kan hebben dat de sectorale decreten gewijzigd moeten worden. Dit kan enkel indien de aanpassingen op voorhand goed doorgepraat worden met alle partners.

De SARC verwijst ook naar het memorandum waarin gepleit wordt voor een inhoudelijk logische maar in de feiten onbestaande samenhang tussen het decreet lokaal cultuurbeleid, het participatiedecreet en het kunstendecreet.

9. Planlastvermindering en Interne Staatshervorming

De SARC is niet gerust in de plannen die de Vlaamse Regering heeft opgenomen in het zogenaamde Groenboek. Het gaat om een verregaande ingreep in de relatie tussen de Vlaamse overheid en de lokale en provinciale besturen ook voor wat betreft het cultuurbeleid.

Alhoewel de SARC niet tegen rationalisering is, zijn er veel vragen bij de huidige voorstellen. De SARC vraagt het debat te openen, iets dat tot nu toe naar zijn gevoel nog niet het geval is geweest. De bezorgdheden moeten minstens geuit zijn in het witboek, de tijd zal te kort zijn om daar al oplossingen te kunnen formuleren.

Achter de bestuurlijke discussies over de interne staatshervorming huizen immers duizenden projecten van gedreven medewerkers: professionals en vrijwilligers. Zij vinden zichzelf te weinig terug in de steriliteit van wat vandaag op tafel ligt. De voorstellen moeten concreter gemaakt worden, zodat het debat goed kan gevoerd worden en iedereen over hetzelfde praat, er moet een praktische tekst komen om op verder te werken.

Als de interne staatshervorming uiteindelijk doorgevoerd wordt, moet op voorhand voor alle spelers duidelijk zijn wat de beoogde effecten zijn, hoe men daar wil geraken, op welke termijn, hoe de middelen beheerd worden etc.

Minimaal moeten de huidige middelen bewaard blijven in sector, overheveling van middelen naar andere niveaus mag niet tot een verarming van de sector leiden. De discussie over wat juist bij het lokale niveau wordt ingedeeld en wat bij de Vlaamse Gemeenschap moet zeker en vast nog gevoerd worden. De sector moet daarin een stem hebben. Bovendien vragen we dat er sterk gewaakt wordt over de traditie van beleidsparticipatie, die intussen stevig ingeworteld is in onze cultuur. De continuïteit van inspraak (via adviesorganen) en het voortdurend kansen geven aan lokale participatie, zijn essentiële voorwaarden om het mede-eigenaarschap van cultuur te blijven vorm geven.

De SARC vraagt dat de Beleidsbrief de vraag van de cultuursector voor duidelijkheid, voor een realistisch tijdspad en voor maatregelen tegen verarming van de cultuursector ondersteunt.

Iris Van Riet
Algemeen secretaris

Luk Verschuere
Algemeen voorzitter